

ски. Человѣкъ не е раздѣленъ, като въ голѣмитѣ центрове, мѣжду занятията и обществото. Тамъ по добръ се знаѣтъ, и повече се беспокоѣтъ едни за други. Образуватъ се обичаи за посѣщения и събраия които не позволяватъ да се забравятъ. Истина е че крамолитѣ сж по чести; но и това доказва че се знаѣтъ и че си спомнюватъ едни за други. Въ голѣмитѣ градове семействата не се каратъ, но и се забравятъ.

Единъ Германски писателъ, който неотдавна е написалъ една духовита и оригинална книга за семейството, прави тѣзи заблѣжителна бѣлѣжка: „Въ срѣднитѣ классове, казва той, днесъ не е вече мода да се считатъ като роднини онѣзи, които не сж записани въ първитѣ клонове на родословното дърво. Напротивъ, у аристокрацията и селянитѣ, които и въ това сж най силнитѣ стѣлпове на общественната зграда, семейната и роднинската идея има единъ много по широкъ просторъ. У селянитѣ, единъ далѣченъ братовчедъ е близъкъ роднина, имѣющъ право на всичкитѣ прѣимущества и благоволения на които обикновенно се радватъ другитѣ членове отъ роднинството. Братовчеди и братовчедки отъ най далѣчните пояси се считатъ за роднини. Тѣ се гордѣтъ съ многото си роднини, и грижливо лажатъ разнитѣ права на роднинството. Князоветѣ и селянетѣ още казватъ: *Господинъ братъ ми и Господинъ братовчедъ ми*¹⁾ . . . . . Така Арапинътъ, съ патриархалнитѣ си прави, брѣи за роднина и братъ си по млѣко“.

Това се отнася до Германия.